

264. Nagy vagy Te, Isten

*Dr. Kováts Lajos
(1870–1921)*

Nagy vagy Te, Is - ten, nagy a Te ha - tal - mad,

Vi - lág - te - rem - tő a Te szó - za - tod.

Szól - tál: Le - gyen! s a puszt - a sem - mi - ség - ből

Vi - lá - gos - ság s min - den - ség tá - ma - dott.

A csil - lag - ez - rek, a nap fé - nyes - sé - ge,

Ég, föld kö - vet - te szent pa - rancs - sza - vad.

Re - meg szí - vem, s meg - dőb - ben - vén cso - dá - lom

Min - den - ha - tó, di - cső ha - tal - ma - dat.

2. Nagy vagy Te, Isten, nagy a bölcsességed, Mindent mi szépen, bölcsen alkottál! A földi embert tetted gyermekeddé, Lelkedből lelket őneki adtál. Kicsiny fűszálban, óriási tölgyben Dicső kezed nyomát szemlélteted. Szívem kitarva, hódolással áldom Csodálatos nagy bölcsességedet.

3. Nagy vagy, Uram, és mily nagy a szerelmed, Fiadban mit velem éreztetel: A pislogó kis mécszet el nem oltod, S a megtört nádnek megkegyelmezel. Mikor hevertem bűnben, megkötözve, Felém kitártad irgalmas kezed; Örömkönnyekkel térdre hullva áldom Te üdvözítő nagy szerelmedet!

Dr. Kováts Lajos (1870–1921)